

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce **D. T.**, narozený X
státní příslušnost Moldavská republika
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2025, č. j. OAM-591/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body

2. Žalobce uvádí, že se obává návratu do své domovské země, neboť mu v ní hrozí pronásledování a vážné bezpráví, když státní orgány selhávají v účinné ochraně obyvatel

před násilným vymáháním dluhů ze strany soukromých osob. Žalobce má tak za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když v napadeném rozhodnutí neudělil mezinárodní ochranu. Podle žalobceva názoru jsou v jeho případě naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy.

3. Dále má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, čímž došlo k porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce namítá i porušení § 3 správního řádu, když žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Nadto žalobce poukazuje na porušení ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Žalovaný pro spolehlivé zjištění stavu věci neopatřil dostatek podkladů, přičemž ty, které opatřeny byly, hodnotil žalovaný bez toho, aniž by vysvětlil jejich relevanci konkrétně pro posouzení věci žalobce. Žalobce je toho názoru, že žalovaný měl zkoumat faktické možnosti domáhat se ochrany před soukromými věřiteli ze strany státních orgánů a nespokojit se pouze s obecnými zprávami o situaci v domovské zemi.
4. Žalobce požádal o finanční pomoc svou matku, ta si v zemi původu vzala půjčku 10 000 EUR s lichvářským úrokem, tato půjčka se stala důvodem hrozby. Po návratu do země byl žalobce fyzicky napaden, byl terčem výhrůžek smrti nebo těžkého postižení zdraví ze strany vymahačů, proto uprchl ze země původu. Žalovaný opomenul zkoumat faktické možnosti domoci se ochrany ze strany státních orgánů, je obecně známo že v Moldavsku neexistuje účinná ochrana ze strany státu. Ti, kdo si půjčili od neoficiálních subjektů, nemají reálnou možnost vymáhat svá práva, policejní reakce je omezená. Policie velmi zřídka intervenuje proti neoficiálním věřitelům, většina případů zůstává bez řešení. Neoficiální „inkasní agentury“ (tzv. „collectors“) pracují v právní šedé zóně, často bez soudního rozhodnutí, s mlhavým statutem a minimálním dohledem, některé využívají fyzický nebo psychický nátlak (zde žalobce odkázal na článek Moldavan collectors – helpers or extortionist in the „law“).
5. Podle zprávy IMF (2022) je právní rámec pro ochranu dlužníků roztržštěný a nedostatečný. Existují dobře zdokumentované stížnosti na zneužívání technik vymáhání dluhů (například nepravdivé informace, nátlak, obtěžování) bez adekvátní intervence ze strany policie či jiných úřadů. Ve většině případů chybí mechanismus rychlé ochrany obětí. Jedinou možností zůstává soudní proces, který je drahý, zdlouhavý, s nízkou pravděpodobností úspěchu (žalobce odkázal na zprávu International Monetary Fund ze dne 7. 2. 2022). Zprávy z IMF Staff Reports 2022 a 2023 upozorňují, že neexistuje účinný mimosoudní mechanismus řešení sporů (ADR) a policie ani další orgány nejsou vybavené k zasahování proti agresivním neformálním věřitelům. Dlužníci tak zůstávají bez praktické ochrany. Podle Balkan Insight (GRECO zpráva 2024) tento systém vykazuje vážné nedostatky v integritě policie a justičních složek. Selektivní spravedlnost a nízké platy vedly k tomu, že mnoho policistů pracuje v neformální ekonomice, čímž se zvyšuje riziko neregulovaného jednání a pasivity vůči případům šikany nebo šikanózním vymáháním dluhu (žalobce odkázal na Moldova Govt, Police and Justice Sector Need Urgent Changes – GRECO ze dne 12. 3. 2024).
6. Žalobce má za to, že výhrůžky, kterým čelil a bude čelit, dosahují intenzity vážného bezpráví, přičemž pomoci od státních orgánů se mu nedostane. Na základě obecných

informací ve spisu žalovaný nemohl dostatečně zjistit skutkový stav a nesprávně se nezabýval potencionální hrozbou ze strany státem tolerovaných vymahačům. Správní orgán měl výpověď žalobce konfrontovat s informacemi o zemi původu a zhodnotit, zda žalobce uvádí důvody možné a věrohodné. Zprávy ve spise neobsahují konkrétní informace o nuceném vymáhání dluhů a možnostech ochrany před výhrůžkami. Vymahači jsou často bývalí policisté, nebo jsou policisty tolerováni.

7. Porušení § 68 odst. 3 správního řádu pak žalobce spatřuje v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný neuvedl úvahy, kterými se řídil při vyhodnocování podkladů k rozhodnutí a při výkladu zákona o azylu.
8. Žalobce navíc namítá rozpor postupu žalovaného s § 36 odst. 3 správního řádu, když pochybuje, že by žalovaný byl nezaujatě schopen o věci rozhodnout hned první pracovní den následující dny, ve kterém měl žalobce možnost se s podklady pro napadené rozhodnutí poprvé seznámit a případně je doplnit. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, mělo by být zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení. S žalobními námitkami nesouhlasí, neboť žalovaným shromážděné informace byly aktuální a ve vztahu k věci relevantní a úplné. Veškeré úvahy vedoucí k rozhodnutí byly řádně odůvodněny a podloženy objektivními informacemi vyplývajícími ze správního spisu, což činí napadené rozhodnutí zákonným a přezkoumatelným.
10. Žalovaný zdůraznil, že dluh žalobce vznikl vůči soukromé osobě jako běžný občanskoprávní závazek, jehož existence nikterak nesouvisí s příslušností žalobce k jakékoli vymezitelné skupině obyvatelstva jako důvodem relevantním z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Dále podotýká, že v případě vyhrožování soukromou osobou se měl žalobce pro svou ochranu obrátit na státní orgány. Žalobcovo tvrzení o neschopnosti a neochotě moldavské policie a dalších státních orgánů poskytnout ochranu před soukromými vymahači je pouze obecné a nepodložené. Žalobce nečelí systematickému pronásledování ze strany státu a tento ani vážně neporušuje jeho lidská práva. Závěry o neadekvátnosti ochrany v domovské zemi nelze akceptovat.

IV. Obsah správního spisu

11. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne X. Údaje k této žádosti poskytl dne X. Uvedl, že se narodil v X a je státním příslušníkem Moldavské republiky, národnosti moldavské. Mluví rusky a rumunsky (moldavsky). Vyznává pravoslavné křesťanství. Nemá žádné politické přesvědčení, politickou aktivitu nikdy nevyvíjel. Žalobce je svobodný, v České republice (dále jen „ČR“) ale pobývá na základě udělené dočasné ochrany přítelkyně a syn, oba ukrajinské státní příslušnosti. Žalobce nedisponoval podklady, kterými by své otcovství k synovi prokázal. Jeho zdravotní stav je bez omezení. V domovské zemi naposledy pobýval v rodné obci X. Z domovské země přicestoval do ČR poprvé v roce 2019 nebo 2020, asi na 4 měsíce, následně se vrátil zpět do domovské země. Při návratu na území ČR strávil 5 a půl měsíce ve vazbě a došlo k jeho správnímu vyhoštění. Naposledy do ČR přicestoval zhruba před rokem a od té doby území neopustil. Udělená víza ani povolení k pobytu v jiných státech nemá, jinde než v ČR o udělení mezinárodní ochrany taktéž v minulosti nežádal. O mezinárodní

ochranu žádá poprvé, a to z důvodu, že mu v Moldavsku soukromé osoby vyhrožují, přičemž z jejich strany už čelil násilí kvůli vzniklému dluhu. Pokud by se do domovského státu vrátil, obává se taktéž omezení možnosti splácet dluh vzhledem k tamější tristi ekonomické situaci. Jako důvod pro podání žádosti uvedl také skutečnost, že na území ČR pobývá jeho syn a přítelkyně.

12. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne X navázal žalobce na důvody uvedené v žádosti. Do ČR přijel s původním účelem vydělat si tu peníze. Od roku 2019 nebo 2020 trávil většinu času na území ČR. Kvůli vazebnímu trestnímu stíhání si jeho matka byla nucena od soukromého subjektu půjčit 10 000 EUR, přičemž tuto částku nebyla schopna sama splácet. Terčem výhrůžek na území Moldavska se kvůli vzniklému dluhu stal žalobce i jeho matka. Výhrůžky směrem k jeho matce směřovaly ke ztrátě pozemku, který vlastní. Žalobci naopak věřitelem bylo vyhrožováno zabitím, způsobením invalidity a fyzického napadení, věritel mu vyhrožoval osobně, k setkání s věřitelem došlo dvakrát. Ačkoli se žalobce snažil dluh splácet, jednou byl věřitelem fyzicky napaden, to bylo v únoru 2024. Po napadení nevyhledal lékařskou pomoc. Stran výhrůžek ani fyzického napadení se žalobce neobrátil na policejní orgán, neboť by to „nemělo smysl“, když v Moldavsku „je vše provázané“ a policie by na podnět nijak nereagovala, vzhledem k tomu, že jeho věritel je „velká osobnost, je bohatý a vlastní půdu“. Podruhé se setkali na trhu, tam došlo jen na slovní výhrůžky. Žalobce dluh splácí z ČR i nadále, věřiteli zasílá např. 200 EUR měsíčně. V případě, že by byl nucen vrátit se do domovské země, nebyl by schopen dluh uspokojit, protože by si nevydělal dostatek peněz. Nikdy v minulosti negativní zkušenost s policií ani jinými státními orgány žalobce neměl, potíže kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální či politické skupině rovněž popřel. V případě návratu do vlasti se obává hlavně o své vlastní zdraví a že by nebyl schopen splácet dluh. V ČR by chtěl žít, pracovat a půjčku postupně splácet. Závěrem nechtěl doložit žádný dokument.
13. Žalovaný pro posouzení žádosti žalobce opatřil písemné zprávy, které shrnují a vyhodnocují stav v domovské zemi žalobce. První ze zpráv je dokument Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) ze dne 7. 5. 2025, Moldavsko – Základní přehled o zemi. Z tohoto podkladu vyplývá, že Moldavsko je parlamentní demokracií. Moldavská republika taktéž garantuje základní lidská práva a svobody v souladu se Všeobecnou deklarací lidských práv a přistoupila i k řadě dalších mezinárodních úmluv o lidských právech, včetně Mezinárodního paktu o občanských a politických právech anebo Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Je taktéž plnohodnotným členem Rady Evropy a dbá na dodržování práv uprchlíků a vnitřně přesídlených osob. Země i v souvislosti s vízovou liberalizací ve vztahu ke státům Evropské unie a zvolenou proevropskou vládou přijala mnohá opatření, která mají vést k posílení právního státu, včetně konsolidace pořádkových složek a soudních struktur. Moldavská vláda taktéž vynakládá velké úsilí na zlepšení podmínek obviněných v trestních věcech a zaručení práva na spravedlivý proces pro všechny. Zpráva připouští, že i přes existenci mechanismů, jak se bránit porušování lidských práv státními orgány nebo skupinami obyvatel, je možnost bránit se takovým porušením omezená. Blíže zpráva důvody, proč se ochrany lze domoci pouze omezeně, nerozvádí. V zemi ale existují tři orgány sloužící k ochraně lidských práv, přičemž na Úřad veřejného ochránce práv se lze v případě porušení obrátit s podnětem.

14. Druhá ze zpráv opatřených žalovaným je Moldavsko, Informace OAMP, 7. 1. 2025 – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Přístup úřadů a společností, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce. Ze zprávy plyne, že v Moldavsku je zaručena svoboda pohybu a občané volně mohou zemi opustit. V Moldavsku je běžné, že obyvatelé za prací migrují za hranice země, činí tak až 1/3 ekonomicky aktivních. Existuje i Agentura pro vztahy s diasporou, která má napomáhat hladkému průběhu návratů emigrantů do země. Naproti tomu je ale země závislá na tzv. remittancích, tedy platbách od pracovníků v zahraničí, kteří často dosahují lepších výdělků, než by bylo možné v Moldavsku. V Moldavsku mohou navrátilivší narazit na relativně složitou byrokracii v případě, že jim nějaký dokument schází. Obecně ale mají vracející se pracovníci doklady v pořádku. Navrátilivší pracovníci se také mohou snadno registrovat u agentur pro vyhledání zaměstnání a příp. žádat i o státní sociální dávky v závislosti na jejich majetkových poměrech. Dle poskytnutých informací také není běžné, že by se objevovaly zásadní překážky znemožňující navrátilcům přístup k úřadům, ošetření nebo vzdělání.
15. Následně žalovaný vydal dne 2. 6. 2025 napadené rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí uzavřel, že správního spisu vyplynula obava žalobce z výhrůžek ze strany věřitele. Dále jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl pobyt přítelkyně a syna v ČR a k podání žádosti ho vedly i ekonomické důvody. Žalovaný nezpochybnil věrohodnost žalobcem tvrzeného azylového příběhu.
16. Po zhodnocení důvodů pro udělení azylu uváděných žalobcem žalovaný uzavřel, že žádnou z jím uváděných skutečností nelze podřadit pod činnost nebo pronásledování za takovou činnost ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce neuváděl uplatňování politických práv ani další aktivity s tím spojené, které by vedly k jeho pronásledování. Stejně tak žalovaný neshledal důvody, pro které by mohl žalobce čelit důvodným obavám z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož žalobce netvrdil žádné potíže s pronásledováním státními orgány pro jeho příslušnost k nějaké ze skupin a takového pronásledování se ani neobává. V minulosti rovněž nečelil šikaně ze strany státních orgánů. Žalovaným nebyl shledán ani žádný důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.
17. Po hodnocení důvodů pro udělení azylu přistoupil žalovaný k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Zvážil hrozby pro žalobce pro případ jeho návratu do domovské země a uzavřel, že obavu z výhrůžek ze strany soukromého věřitele, byť na pozadí komplikovaného ekonomického stavu země, nelze považovat za možnou vážnou újmu. Dodává, že v zemi ani v současné době není přítomný ozbrojený konflikt. Proto doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu rovněž neudělil. Žalovaný zvážil i možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, ale u žádného z členů rodiny nebylo zjištěno udělení doplňkové ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Žalobce nerozporuje, že v jeho případě nelze dovodit žádný z azylových důvodů ve smyslu ustanovení § 12 až § 14 zákona o azylu. V jeho případě tak bylo nutné posoudit, zda existují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nosným bodem žalobcova azylového příběhu zůstává přesvědčení, že je dána hrozba zastrašování a násilí ze strany věřitele, resp. vymahačů dluhů, tzv. collectors.
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *„[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“*.
21. Podle § 14a zákona o azylu se *„[d]oplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“*.
22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, se ke skutečnému nebezpečí vážné újmy podává, že možnost, že nastane nežádoucí následek – vážná újma, sama o sobě není skutečným nebezpečím. Je třeba zvažovat, v jaké míře dochází k vážné újmě ve srovnatelných případech jako v žadatelově, a s jakou měrou pravděpodobnosti tedy takovému následku bude žadatel při případném návratu čelit.
23. Judikatura správních soudů ustáleně dovozuje, že aby bylo možné považovat soukromou osobu jako původce nebezpečí za hrozbu relevantní z pohledu zákona o azylu, je třeba zvažovat i postoj státních orgánů k ochraně před takovými osobami, jejich skutečné možnosti a ochotu pomoc poskytnout. Teprve v případě, že jsou státní orgány vůči pronásledování nebo způsobení vážné újmy nečinné, je možné uvažovat o skutečném nebezpečí způsobení vážné újmy jako důvodu pro udělení mezinárodní ochrany (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Bude-li ovšem konstatováno, že občané mají možnost se na státní orgány obrátit a získat jejich pomoc, nebude vyhrožování od soukromé osoby považováno za pronásledování ani vážnou újmu podle zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4 Azs 38/2003-36).
24. S ohledem na výše uvedené soud přezkoumával, zda vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu opravdu hrozí, tedy zda jsou výhrůžky a násilí ze stran věřitele, případně vymahačů dluhů, jako soukromých osob jednáním, vůči kterému jsou státní orgány neochotny nebo neschopny poskytnout ochranu.
25. Žalobce uvedl, že po fyzickém napadení ani pokračujících výhrůžkách nevyhledal pomoc policie ani jiného orgánu veřejné moci. Ze soudní praxe vyplývá, že obecně je třeba trvat na tom, aby se žadatel o mezinárodní ochranu v ČR alespoň pokusil ochranu

ve své zemi vyhledat, na základě čehož by bylo možné usuzovat, zda jsou tamější orgány ochotny a schopny takovou ochranou poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, a usnesení ze dne 29. 4. 2020, č. j. 4 Azs 147/2019-42). Zároveň Nejvyšší správní soud judikuje, že sama „[n]edůvěra stěžovatele ve státní orgány země původu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují“ (rozsudek ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41).

26. Zároveň v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, Nejvyšší správní soud upozornil, že v případě hrozeb ze stran soukromých osob ne vždy je potřeba obrátit se na státní orgány, „[p]okud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel“. Takový závěr o neschopnosti či neochotě moldavských orgánů ovšem oporu ve správním spisu nenalézá.
27. Žalobce namítá, že ačkoli se na policii ani jiné bezpečnostní složky neobrátil, žalovaný v tomto ohledu opomenul zvážit právě fakticitu možnosti domáhat se ochrany ze strany státních orgánů a nezohlednil specifické postavení žalobce, který čelil tzv. collectors, tedy násilným soukromým vymahačům dluhů, od nichž mu hrozí vážná újma. Ve své žalobě žalobce též uvádí, že v Moldavsku ochrana „běžných lidí před lichváři“ neexistuje a policie ve většině případů proti vymahačům na ochranu občanů nezakročí. Žalobce o situaci v Moldavsku učinil závěr, že „je obecně známo, že v Moldavsku neexistuje účinná ochrana ze strany státních orgánů“, že občané „nemají možnost vymáhat svá práva“ a reakce policie je omezená. Na podporu svých tvrzení předkládá tři internetové zdroje v angličtině, přičemž soud opatřil strojový překlad do českého jazyka.
28. Soud předně konstatuje, že vzhledem ke vzniku odkazovaných článků žalobce měl možnost tyto dokumenty předložit žalovanému v rámci správního řízení, pak by byl žalovaný povinen se s nimi vypořádat. Žalobce po seznámení se podklady žádné důkazy na podporu svých tvrzení nenavrl.
29. Soud též zdůrazňuje, že z tvrzení žalobce ve správním řízení a z obsahu pohovoru nevyplývá, že by v azylovém příběhu byl podstatný fenomén collectors, tedy inkasních agentur. Žalobce svůj azylový příběh popsal tak, že si půjčil peníze od soukromé osoby, věřitel chce dluh zpátky, jednou žalobce zbil a jednou mu osobně vyhrožoval. Popsal osobu svého věřitele tak, že je bohatý a vlastní půdu. Nic nenasvědčuje tomu, že jde o inkasní agenturu, žalobce ani neuváděl, že jeho věřitel je policista. Z článku odkazovaného žalobcem je zřejmé, že inkasní agentura je subjekt odlišný od věřitele, který za určitou částku vymáhá dluh od dlužníka ve prospěch věřitele (článek Moldavan collectors – helpers or extortionist in the „law“). V žalobě žalobce nepopisuje žádný posun svého azylového příběhu v tom smyslu, že věřitel dal pohledávku k vymáhání inkasní agentuře, ani že by ji na inkasní agenturu postoupil. Žalobce se k nařízenému jednání soudu nedostavil, žádné vysvětlení tedy nebylo podáno ani při jednání.
30. S ohledem na tvrzení žalobce ve správním řízení soud shledal jako dostačující, pokud žalovaný obstaral informace obecnějšího rázu, ze kterých je zřejmé, že v případě Moldavska jde v podstatě o právní stát, který se snaží své deficity postupně napravovat, žalobce pak nepatří do žádné specifické skupiny, se kterou by stát zacházel odlišně. Soud

neshledal důvodné související námitky o porušení ustanovení § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu.

31. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že žalobce se na orgány státní moci neobrátil, byť v minulosti žádné problémy se státními orgány problémy neměl, a zároveň nepředložil důkazy a neuvedl skutečnosti, které by měly vést k závěru, že pomoc bezpečnostních složek nebyla v jeho situaci dostupná, nebo by byla odmítnuta. Po zhodnocení výpovědi, kterou žalovaný nikterak nerozporoval, a aktuálních informačních pramenů (zprávy Informace OAMP ze dne 7. 5. 2025, Moldavsko – Základní přehled o zemi a Informace ze dne 7. 1. 2025 – Moldavsko – Situace moldavských občanů vracějících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí) nedospěl k závěru, že by žalobci v domovské zemi hrozilo nebezpečí vážné újmy.
32. Vzhledem k podrobnější žalobní argumentaci, soud nařídil jednání, provedl k důkazu články odkazované v žalobě, vyžádal si též doplňující informaci k policejní činnosti od žalovaného a obstaral též zprávu od CEDOCA.
33. Internetové zdroje předkládané žalobcem popisují tzv. collectors v Moldavsku spíše jako fenomén a vysvětlují právní rámec, ve kterém je způsob vymáhání dluhů těmito soukromými agenturami možný, a zdůrazňují nedostatky v právní regulaci. Soud ovšem v doložených dokumentech neshledal oporu pro žalobcova tvrzení o nedostupnosti ochrany, neboť o postupu policejních orgánů po nahlášení vyhrůžování ze strany vymahačů dokumenty nehovoří. Z textu tak nelze vyvodit, že policejní orgán po nahlášení zůstává ve většině případů nečinný, výslovně ochranu odmítne či není schopen ji poskytnout (International Monetary Fund. Monetary and Capital Markets Department (2022) Republic of Moldova: Technical Assistance Report-Financial Sector Stability Review, str. 40, bod 92 a str. 41; NECSUTU, Madalin: Moldova Govt, Police and Justice Sector Need Urgent Changes – GRECO, dostupné z balkaninsight.com, 12. 3. 2024). Naopak, jeden z citovaných odborníků (advokát a profesor Midrigan) uvádí, že okamžikem, kdy se osoba dozví, že její dluh byl převzat tzv. collectors, nemá s nimi vyjednávat a má se neprodleně obrátit na státní orgány, tedy vyhledat pomoc u vnitrostátních orgánů a získat tak ochranu (Global Credit Solutions Moldova, Moldovan collectors – helpers or extortionists in the “law”, 31. 10. 2019). Zpráva o technické pomoci a přezkumu stability finančního sektoru se pak nevěnuje možnostem ochrany před soukromými osobami, jde o zprávu, která se primárně věnuje možnostem zlepšení dohledu nad finančním sektorem v Moldavsku.
34. Z Informace OAMP ze dne 7. 5. 2025, Moldavsko – Základní přehled o zemi vyplývá, že Moldavsko, zejm. v posledních letech, kdy zemi řídila demokraticky zvolená proevropská vláda, přijalo mnohá opatření s cílem podpořit dodržování lidských práv a fungování právního státu, přičemž byly konsolidovány bezpečnostní složky a soudní struktury. Soud si dále vlastní činností obstaral Zprávu o zemi původu – Moldavsko od belgického Úřadu generálního komisaře pro uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti (CEDOCA). Uvedený dokument obsahem odpovídá zprávám OAMP předloženým ve správním spise. Zpráva CEDOCA taktéž shrnuje, že Moldavsko je parlamentní republikou, ve které se v roce 2020 dostala k moci proevropská vláda odhodlaná k provádění reforem k posílení právní jistoty a potírání korupce, která je v moldavské společnosti silně přítomna. Moldavsko přistoupilo k podpisu většiny významných mezinárodních lidskoprávních smluv. V zemi se lze setkat se špatným zacházením ze strany bezpečnostních složek během zadržení osoby, ale již probíhá policejní reforma.

Ve společnosti je problémem korupce, vláda podniká různé kroky k jejímu omezení, byť zatím s omezeným úspěchem. V Moldavsku lze žádat o bezplatnou právní pomoc a lze se s podnětem obrátit na veřejného ochránce práv.

35. Soud si též pro doplnění vyžádal od žalovaného též zprávu Informace MZV ČR ze dne 19. 5. 2025, Činnost policie. Podle této zprávy existuje v Moldavsku možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností či v případě hrozby ze strany soukromé osoby, když občané Moldavska mají k dispozici několik způsobů k oznámení trestné činnosti nebo hrozby. Klasickou metodou zůstává osobní návštěva kteréhokoli ze 42 policejních oddělení rozmístěných po celé zemi, přičemž hlavní stanice v Kišiněvě na adrese Strada Tighina 6 funguje nonstop. Telefonní linka 112 slouží jako jednotné číslo tísňového volání pro policii, hasiče a zdravotnickou záchrannou službu. K podání stížnosti/podnětu k šetření policejního jednání, policejní nečinnosti či nelegální činnosti příslušníků policie existuje několik cest podání stížnosti či podnětu k šetření, a to: podání podnětu Službě vnitřní ochrany a boje s korupcí při Ministerstvu vnitra, která využívá rovněž dedikovanou linku pro telefonická oznámení; podání podnětu Generální inspekci policie při MV MD, případně podání podnětu/trestního oznámení u příslušného státní zastupitelství; v případě závažných případů lze podnět/stížnost adresovat prokurátorovi z Úřadu prokurátora pro boj proti organizovanému zločinu a zvláštním případům. Státní zastupitelství má zákonnou povinnost reagovat na podnět do 45 dnů, přičemž v případech podezření z mučení nebo nelidského zacházení se lhůta zkracuje na 15 dnů. Od roku 2020 směrnice generálního prokurátora nařizuje v případě bezpečnostních složek automatické zahájení trestního řízení ve všech případech stížností na zneužívání pravomocí. Korupční jednání a zneužívání pravomocí v policejních složkách je v Moldavsku jevem vleklým se z minulosti, který silně ovlivňovaly platové poměry v bezpečnostních složkách. Odráží se i v indexu důvěry veřejnosti (dle průzkumu Transparency International z roku 2023 byla policie veřejností hodnocena jako druhá nejzkorumpovanější státní instituce po celní správě). V souvislosti s aktivními protikorupčními kroky moldavské administrativy však dochází v posledních letech k významnému zlepšení objektivních ukazatelů, který indikuje i obecná statistika počtu trestních případů policistů (sestupná tendence) a naopak vzrůstající počet stížností (tj. nelegální činnost bezpečnostních složek přestává být veřejností tolerována).
36. Demokratické směřování země potvrdil i výsledek parlamentních voleb v září 2025, kdy vyhrála proevropská Strana akce a solidarita (Volby v Moldavsku vyhrála proevropská strana - ČT24 - Česká televize). Výbor ministrů, zastupující 46 členských států Rady Evropy, přijal akční plán pro Moldavskou republiku na období 2025–2028, který byl vypracován ve spolupráci s vnitrostátními orgány a organizacemi občanské společnosti této země. Rada Evropy bude i nadále podporovat úsilí Moldavské republiky o další sbližování jejích právních předpisů, institucí a praxe s normami Rady Evropy v oblasti lidských práv, demokracie a právního státu. Akční plán pomůže zemi provést ambiciózní reformy, které jsou klíčové pro její proces přistoupení k Evropské unii, včetně právního státu, spravedlnosti a základních práv (<https://edoc.coe.int/en/fundamental-freedoms/12112-council-of-europe-action-plan-for-the-republic-of-moldova-2025-2028.html>).
37. Soud se po doplnění dokazování a zvážení podkladů, na které v žalobě poukázal žalobce, ztotožnil se závěry žalovaného, že nejsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce dále neposkytl žádné podklady, které by podporovaly jeho argument

o systematickém selhávání právního státu a rezignaci bezpečnostních složek na ochranu obyvatelstva před nezákonnými zásahy soukromých osob.

38. Z dostupných zdrojů tak nelze vyvozovat, že Moldavsko nečiní „[p]řiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, přičemž občané nemají k takové formě ochrany přístup“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, 3 Azs 48/2008-57). Teprve pokud by domovská země taková opatření nepřijímala, šlo by o odmítnutí ochrany či neschopnost ji poskytnout.
39. Ač systém vnitřní ochrany v Moldavsku trpí nedostatky, tyto nedosahují takové intenzity, že neexistují přístupné prostředky ochrany. Žalobce se vzhledem k situaci v domovské zemi mohl obrátit na policejní či jiný státní orgán, aby předešel újmě, která mu od soukromých osob hrozila. Ochrana před takovou újmou by mu s vysokou mírou pravděpodobnosti byla poskytnuta. Žalobce tedy neměl rezignovat na to, aby se na vnitřní moldavské orgány s žádostí o ochranu obrátil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41).
40. Žalobce také brojil proti skutečnosti, že žalovaný v rozhodnutí vycházel výhradně z pohovoru a informací OAMP o stavu v zemi a argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Azs 209/2017-49, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu využít i zdroje nad rámec těch, na nichž své závěry staví obvykle. A to za předpokladu, že obvyklé zdroje nemohou pomoci dostatečně objasnit skutkový stav nebo zodpovědět specifické právní otázky.
41. Soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, když vycházel z informací OAMP o zemi původu, zejm. ve chvíli, kdy se žalobce při pohovoru na jiné zdroje neodkazoval a ani si sám nepřál podklady do správního spisu doplnit. Nejnositelnější důkazy v řízeních ve věcech mezinárodní ochrany lze zpravidla nalézt v údajích z pohovoru a zpracovaných informací vládních i nevládních organizací o stavu v zemi. To je dáno specifičností řízení o udělení mezinárodní ochrany, které je často zatíženo nedostatkem listinných důkazů (KOVÁŘ CHMELÍČKOVÁ, Nataša a VOTOČKOVÁ, Veronika. Zákon o azylu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2024. ISBN 978-80-7552-479-9).
42. Žalovaný i za použití informací OAMP náležitě splnil svou primární povinnost a skutkový stav dostačujícím způsobem osvětlil, přičemž běžně používané informace OAMP byly i v tomto případě dostačující.
43. Žalobce dále argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009/51, že tvrdí-li žadatel o mezinárodní ochranu, že domovská země nebyla ochotna či schopna mu ochranu poskytnout, je na místě, aby takové tvrzení bylo v rozhodnutí vyhodnoceno a příp. vyvráceno. Soud má za to, že podklady ve správním spise takové zhodnocení umožnily a žalovaný se v napadeném rozhodnutí s tvrzenou neschopností a neochotou státních orgánů poskytnout ochranu vypořádal. V již zmiňovaných zprávách OAMP o stavu země lze nalézt oporu pro závěr, zda je či není ochrana v Moldavsku dostupná.
44. K obdobným závěrům ohledně možnosti řešení problémů se soukromými osobami v Moldavsku dospěl též Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 28. 4. 2025, č. j. 34 Az 21/2024-145, kdy konstatoval, že i přes některé nedostatky (včetně přetrvávající

nedůvěry v činnost policie) má žalobce v zemi původu přístup k systému účinné právní ochrany a může se tak domoci pomoci v případě, kdy by mu v důsledku nezákonného jednání soukromých osob hrozila vážná újma.

45. Žalobce také namítal, že rozhodnutím žalovaného došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když jeho žádost byla od počátku považována za nedůvěryhodnou a nedůvodnou, a byla tedy posuzována zaujatě.
46. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zní: *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal (...).“*
47. Je nutno zdůraznit, že žalobci byla možnost seznámit se s podklady dána, a to dne 30. 5. 2025, za přítomnosti tlumočníka, z protokolu plyne, že se k nim vyjádřit nechtěl. Pokud jde o tvrzenou „zaujatost“, kterou žalobce dovozuje z brzkého vydání napadeného rozhodnutí, tuto námitku soud také neshledal důvodnou. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany proběhl 28. 5. 2025. Žalovaný na 30. 5. 2025 naplánoval seznámení žalobce s podklady a dal mu možnost se k těmto vyjádřit, přičemž žalobce správní spis nijak nedoplňoval. Napadené rozhodnutí pak bylo vyhotoveno 2. 6. 2025. Samotný rychlý postup správního orgánu nemůže být považován za důvod předpojatosti postupu správního orgánu při rozhodování. Soud považuje za přílehlavou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 As 65/2015-68, kde vyjádřil, že *„[s]amotnou vysokou rychlostí rozhodnutí krajského soudu nelze považovat za vadný postup, a to i když bylo dřívější řízení v této věci podstatně delší. Z jiných, byť souvisejících, řízení nelze konstruovat legitimní očekávání účastníků, že řízení opět potrvá přibližně stejnou dobu. Rychlý přístup soudu je naopak žádoucí, ovšem za předpokladu, že budou dodrženy zákonné (resp. ústavní) požadavky kladené na soudní řízení.“* Ačkoli se závěry věnují rozhodování krajských soudů, v obecné rovině je lze aplikovat i na rozhodovací činnost správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud neshledal ani jiná pochybení žalovaného, ze kterých by mohlo být dovozeno, že od počátku k žádosti žalobce nepřistupoval bez zaujetí a neposoudil všechny relevantní skutečnosti ve vztahu k žádosti.
48. Žalobní výtky směřující do postupu žalovaného ohledně posouzení věrohodnosti se míjí s důvody napadeného rozhodnutí, věrohodnost žalobce nebyla zpochybněna.
49. Zcela nepodložené je obecné žalobní tvrzení, že by nebezpečí ve vlasti hrozilo i nezletilému dítěti žalobce. Lze dodat, že žalobce své otcovství nijak neprokazuje.
50. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. listopadu 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně